

Bilag 2.

Hr. Justitsminister K. K. Steincke.

Vi undertegnede, det juridiske Fakultets samtlige Medlemmer, tillader os herved at rette en Henvendelse til Hr. Justitsministeren i Anledning af det paa Rigsdagen fremsatte Lovforslag om Oprettelse af en særlig „Appelret“. Vor Henvendelse angaar alene den Del af Lovforslaget, hvorefter Sager om disciplinær Forfølgning mod en Dommer skal henlægges til den i Forslagets § 1 omhandlede særlige Ret. Det er vor enstemmige Opfattelse, at denne Del af Forslaget frembyder saa alvorlige Farer for en sund Udvikling af vort Retsvæsen, at vi maa anse det for vor Pligt at gøre Justitsministeren bekendt med denne vor Opfattelse. De alvorlige Betænkeligheder, Forslaget frembyder, er af principiel Natur og retter sig lige saa fuldt mod Forslaget i den Skikkelse, hvori det blev fremsat i Landstinget, som mod Forslaget i dets oprindelige Skikkelse.

Hovedbetænkeligheden ved Disciplinærretsforslaget er, at det strider mod det i vor Retsforfatning grundlæggende Princip for Domstolsorganisationen, hvorefter Doms magten ikke blot direkte har den endelige Afgørelse af Retssager, men ogsaa selv kontrollerer den enkelte Dommers Virksomhed. Uanset den under Behandlingen af Forslaget i Folketinget skete Ændring, hvorefter Appelrettens Dom kan indbringes for Højesteret, naar den lyder paa Afsættelse, er det vor Opfattelse, at Forslaget i væsentlig Grad forringer den Uafhængighed for Domstolene, som Grundlovens § 71, 2det Punktum, har til Formaal at værne i Retssikkerhedens Interesse.

I Sammenligning med den anførte principielle Indvending, der rammer selve Idéen i det forelagte Forslag, har de Indvendinger, der angaar dettes Enkeltheder, mindre, omend tungtvejende Betydning. Vi skal som saadanne Indvendinger her kun fremhæve, at der kan forekomme Tilfælde, hvor en Bedømmelse af en Dommers Handlemaade med Henblik paa disciplinært Ansvar, ikke vil kunne foretages paa betryggende Maade uden faglige Forudsætninger for Bedømmelse af den Retssag, der har givet Anledning til den paagældende Handling, hvilke Forudsætninger de nu foreslaaede Lægdommere i Appelretten ikke vil besidde, samt at det maa anses for uheldigt, at der tillægges praktiserende Sagførere Disciplinærmyndighed over Dommere, for hvem de til daglig er mødeberettigede.

Overfor de fremførte Farer ved den foreslaaede Ordning ses der paa den anden Side ikke at være godtgjort nogen saadan Trang til Ændring i de bestaaende Regler, at Dannelse af et særligt disciplinært Retsorgan udenfor den almindelige Domstolsorganisationer Rammer kan anses for paakrævet. De Mangler, som maatte have vist sig under den gældende Domstolsorganisation og den hertil knyttede Disciplinærordning, er, for saa vidt de ikke hører til dem, der uundgaeligt er forbundet med enhver Retsorganisation, i hvert Fald ikke af anden Art, end at de vil kunne søges forebygget indenfor de bestaaende Rammer for vort Retsvæsen. Uden at fremsætte positive Forslag i saa Henseende skal vi ved Siden af at fremhæve, at den væsentligste Garanti altid maa søges i Reglerne om Dommerstandens Rekrutering og i Regeringens Skøn ved Besættelsen af Embederne, blot nævne, at der kunde gives nye Regler om Adgangen til for Domstolene at rejse Spørgsmaal om